

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2009, č. j. 7 Ca 126/2007 – 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1.] Žalobce (dále také jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba brojící proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2007, č. j. 25/2007-190-TAXI/2. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) č. j. MHMP-283649/2006/DOP-T/Ho ze dne 7. 12. 2006. Tímto rozhodnutím byl stěžovateli odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 033827 na dobu dvou let a současně mu byla uložena pokuta ve výši 51 000 Kč za porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), a vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Ke zjištění tohoto porušení došlo dne 23. 7. 2006 při kontrole vozidla taxislužby SPZ 3A1 2803, evidenční číslo taxislužby 04724 (dále jen „vozidlo“), provozovaného stěžovatelem.

[2.] Stěžovatel se měl dopustit porušení § 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě, když po poskytnutí zpoplatněné přepravy dvěma zaměstnancům Magistrátu na trase Malostranské náměstí – ulice Kutilova, hotel DUM, účtoval jízdné ve výši 1122 Kč, přestože byl podle vyhlášky č. 24/2000 Sb. Hlavního města Prahy, o maximálních cenách v osobní taxislužbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o maximálních cenách“), oprávněn účtovat jízdné v maximální výši 330 Kč.

[3.] Dále měl stěžovatel porušit ustanovení § 21 odst. 13 písm. b) zákona o silniční dopravě, když po ukončení přepravy nevydal cestujícím nepoškozený a čitelný doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru doplněný o předepsané údaje podle ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Proto mu byl v souladu s ustanovením § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby.

[4.] Stěžovatel svým jednáním dále naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě, když porušil ustanovení § 21 odst. 3 tohoto zákona a ustanovení § 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky tím, že nezajistil po skončení placené jízdy přepnutí taxametru z polohy OBSAZENO do polohy JÍZDNÉ a bez vyzvání nevydal cestujícím doklad o zaplacení jízdného, a dále tím, že porušil ustanovení § 21 odst. 11 písm. b) a § 21a odst. 1 cit. zákona, když nezajistil, aby ve vozidle taxislužby při výkonu taxislužby byl originál nebo úředně ověřená kopie platného osvědčení obce o úspěšném vykonání zkoušky. Na základě tohoto jednání byla žalobci uložena shora uvedená pokuta ve výši 51 000 Kč.

[5.] Proti rozhodnutí Magistrátu žalobce podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou podanou k městskému soudu. Tuto žalobu městský soud zamítl rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[6.] Stěžovatel označil důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7.] Stěžovatel zastává názor, že z jeho strany nedošlo k porušení žádného zákonného ustanovení a že rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí soudu nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu ve smyslu ustanovení § 3 s. ř. s. Skutkový stav byl zjištěn zcela nedostatečně, když podklady neumožňují učinit závěr o tom, že byl spáchán skutek, který se ve skutečnosti vůbec nestal.

[8.] Zjištění skutkového stavu je založeno na audiovizuálním záznamu, který je procesně nepoužitelný, neboť byl pořízen v rozporu s ustanovením § 12 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jelikož stěžovatel nedal souhlas k pořízení tohoto záznamu. Dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak tento důkaz nelze použít pro jeho získání v rozporu s právními předpisy. Užitím tohoto záznamu došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces a také čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod. č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Správné posouzení otázky procesní použitelnosti je zcela klíčové, vzhledem k tomu, že dalším důkazem byla výpověď cestujících, kteří jsou vzhledem ke svému pracovněprávnímu vztahu k magistrátu podjatí. Hlasový obsah audiovizuálního záznamu navíc nebyl přeložen do českého jazyka. I kdyby bylo možno záznam použít, vyplývá z něj, že se stěžovatel shora uvedených porušení právních předpisů nedopustil.

[9.] Stěžovatel má za to, že věrohodnost cestujících jako svědků je výrazně zpochybněna, přičemž soud se touto námitkou stěžovatele dostatečně nezabýval. Záznam neprokazuje, jakou částku

jako úhradu za vykonanou jízdu stěžovatel požadoval a v jaké skutečné výši byla poskytnuta úhrada. Stěžovatel trvá na tom, že po cestujících požadoval pouze 306 Kč, jak bylo uvedeno i na taxametru, což prokazuje stvrzenka předložená stěžovatelem již v prvním stupni správního řízení. Z provedených důkazů nevyplývá, že se situace odehrála jinak. Fakt, že stěžovatel nepředložil stvrzenku jako důkaz již při prvních úkonech ve správním řízení, nemůže být přičítán k tíži stěžovatele. Zajistit všechny potřebné důkazy je totiž povinností správního orgánu.

[10.] Stěžovatel dodává, že správní orgány nedostatečně zdůvodnily výši vyměřené pokuty a povinnost uhradit náklady správního řízení, neboť se tak stalo pouhým odkazem na zákonné ustanovení. Uložená pokuta ve výši 51 000 Kč je naprosto nepřiměřená. Nadto ze zákona nevyplývá povinnost správních orgánů zahájit řízení o odebrání průkazu způsobilosti řidiče taxislužby.

[11.] Stěžovatel závěrem vyjadřuje svůj názor o protiústavnosti regulace cen v taxislužbě, kdy tato nesplňuje podmínky pro regulaci cen obsažené v § 1 odst. 6 zákona č. 526/1999 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“).

[12.] Ze všech těchto důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

[13.] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost je založena na stejných námitkách, které stěžovatel uplatnil v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu i ve správní žalobě, a proto plně odkazuje na své stanovisko k žalobě ze dne 3. 8. 2007.

[14.] Doplňuje, že audiovizuální záznam pořízený v průběhu kontrolní jízdy byl pořízen zcela v mezích pravomoci dopravního úřadu, když se týkal pouze způsobu výkonu taxislužby stěžovatelem. K námitce stěžovatele, že se správní orgány přiklonily k verzi odpovídající výpovědím cestujících, tj. zaměstnanců Magistrátu, a nevypořádaly se s existencí stvrzenky, prokazující skutečnou cenu jízdného za provedenou kontrolní jízdu, žalovaný uvádí, že by bylo logické očekávat předložení stvrzenky prokazující výši účtovaného jízdného bezprostředně po provedení kontroly. Stěžovatel však stvrzenku předložil až po několika měsících, což dle žalovaného značně snižuje věrohodnost tohoto důkazu.

[15.] Žalovaný má za to, že uložená pokuta nevykazuje znaky nepřiměřené tvrdosti, přičemž odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 638/03 ze dne 1. 7. 2004. Správní orgán musí vzít při rozhodování o výši pokuty v potaz všechny okolnosti případu a ve smyslu ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě musí přihlídnout k závažnosti zjištěného porušení zákona, významu a době protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody. Osobní majetkové poměry stěžovatele pak nejsou kritériem, které může ovlivnit výši pokuty, a proto k nim správní orgán neměl důvod přihlížet.

[16.] Řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby zahajuje dopravní úřad v případě naplnění zákonných předpokladů pro zahájení řízení, k čemuž v daném případě došlo a správní orgán proto dostal své povinnosti stanovené zákonem, když zahájil řízení o odebrání průkazu. Žalovaný dodává, že zdůvodnění povinnosti k úhradě nákladů správního řízení je v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu řádné a dostačující.

[17.] Námitku protiústavnosti cenové regulace stěžovatel uplatnil již v jiném řízení před Nejvyšším správním soudem, který o ní rozhodl ve svém rozsudku dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 123/2007 – 64, přičemž žalovaný se s argumentací vyslovenou v tomto rozhodnutí ztotožňuje.

[18.] Žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV. Relevantní skutkové okolnosti plynoucí ze správního spisu

[19.] Z předloženého správního a soudního spisu vyplývají následující relevantní skutkové okolnosti:

- Dne 23. 7. 2006 mezi 17:30 a 17:50 poskytl stěžovatel jako řidič vozidla taxislužby přepravu z Malostranského náměstí do ulice Kutilova, hotel DUM, po jejímž ukončení požadoval zaplacení částky 1122 Kč, ačkoliv celková cena měla činit maximálně 330 Kč (viz protokol č. j. CENA /230706/1/Dr). Po poskytnutí přepravy nevydal žádný doklad o zaplacení jízdného (viz protokol č. j. SOD/230706/1/Dr). Na základě oznámení dvou cestujících (pracovníků magistrátu) byla provedena cenová kontrola, která byla zaznamenána dvěma výše označenými protokoly. Stěžovatel s nimi vyslovil nesouhlas.
- Dvěma přípisy ze dne 25. 7. 2006 se stěžovatel vyjádřil k obsahu shora uvedených protokolů, ve kterých uvádí, že nesouhlasí s tvrzením, že poskytl přepravní služby za okolností uvedených v protokolech; zejména pak, že nepožadoval částku ve výši 1122 Kč.
- K těmto přípisům se správní orgán I. stupně vyjádřil v dodatku ze dne 7. 8. 2006, č. j. MHMP 283643/2006/DOP-T/Šp-dodprc, v němž uvádí, že není jasné, jakou částku tedy stěžovatel za poskytnuté služby požadoval, kolik obdržel od cestujících a na jakou částku vydal vytištěnou stvrzenku. Správní orgán připomněl, že stěžovatel nepřiložil kopii stvrzenky.
- Na uvedený dodatek odpověděl stěžovatel vyjádřením ze dne 28. 8. 2006, kde namítá, že nelze konstatovat porušení cenových předpisů a že správní orgán nepředložil dokumenty prokazující spáchání tvrzeného deliktu. Stěžovatel doplnil, že za předmětnou jízdu účtoval 306 Kč a že kopii stvrzenky předloží až při ústním jednání.
- Dne 8. 8. 2006 bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení (viz oznámení č. j. MHMP-283625/2006/DOP-T/Ho).

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20.] Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. S ohledem na obsahovou propojenost všech tří uplatněných kasačních důvodů se jimi v zájmu přehlednosti a srozumitelnosti odůvodnění rozsudku zabýval souhrnně.

V.I K námitce nezákonnosti použitých důkazů a k nedostatečnému zjištění skutkového stavu

[21.] Stěžovatel namítá rozpor důkazu audiovizuální nahrávkou se zákonem (§ 12 odst. 2 občanského zákoníku) a shledává ho neslučitelným s jeho právem na spravedlivý proces. Stěžovatel doplňuje s odkazem na čl. 8 odst. 2 Úmluvy, že došlo k neoprávněnému zásahu do jeho soukromí. Ze všech těchto důvodů je nemožné tento důkaz vzhledem k ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu použít. Použití záznamu během správního řízení je dle stěžovatele závažnou procesní vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí.

[22.] K tomu zdejší soud uvádí, že ve skutkově obdobné situaci se již možností pořádit utajeným způsobem audiovizuální nahrávku zachycující průběh jízdy ve vozidle taxislužby a použití této nahrávky jako důkazu zabýval, a to v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č.j. 1 Afs 60/2009 – 119 (dostupné na: www.nssoud.cz) Z obsáhlého a podrobného právního hodnocení této námítky beroucího v potaz jak právní úpravu národní, tak i mezinárodní, zdejší soud dovodil, že „pořizování

záznamu a jeho následným použitím ze strany Magistrátu, žalovaného a městského soudu byl porušen čl. 8 odst. 2 Úmluvy“. I přes existenci tohoto důkazu pořízeného v rozporu se zákonem je však nutno zvážit vliv tohoto faktu na zákonnost správního řízení vedeného proti stěžovateli.

[23.] Na základě tohoto právního závěru v nyní projednávané věci soud konstatuje, že ačkoli žalovaný i městský soud chybně označují daný důkaz za souladný se zákonem, sami ho při zjišťování skutkového stavu, jak vyplývá z vyjádření žalovaného k žalobě a z rozsudku soudu, nevyužili. Pro jejich rozhodování tedy audiovizuální záznam co do zjišťování skutkového stavu nebyl relevantní. Vyjadřovali se pouze k jeho tvrzené nezákonnosti. Magistrát, jak plyne z rozhodnutí ze dne 7. 12. 2006, tento záznam použil pouze jako jeden z důkazních prostředků (dále byly použity Protokoly č. SOD/230706/1/Dr a CENA/230706/1/Dr ze dne 23. 7. 2006, záznam z jízdy dvou zaměstnanců Magistrátu ze dne 23. 7. 2006, vyjádření účastníka řízení ze dne 25. 7. 2006, dodatek k protokolu ze dne 7. 8. 2006, vyjádření ze dne 10. 8. 2006, vyjádření ze dne 17. 10. 2006, vyjádření ze dne 28. 8. 2006, dva protokoly o výslechu svědka ze dne 3. 11. 2006, kopie stvrzenky z taxametru ze dne 23. 7. 2006 – doručena 3. 11. 2006 a vyjádření ze dne 27. 11. 2006). Magistrát hodnotil tyto důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Za těchto okolností je zřejmé, že předmětný audiovizuální záznam nemohl ovlivnit celkový výsledek dokazování provedeného magistrátem, když stěžovatel namítá rozpor všech důkazů získaných magistrátem se skutkovým stavem tvrzeným stěžovatelem. Audiovizuální záznam netvoří zásadní základ provedeného dokazování a s ostatními důkazy vedoucími ke zjištění skutkového stavu není v rozporu, proto nemohl ani zásadním způsobem ovlivnit průběh dokazování jako součásti správního řízení a tím jeho zákonnost a správnost. Tato námitka stěžovatele je tedy s ohledem na výše uvedené nedůvodná.

[24.] Vzhledem k pořízení audiovizuálního záznamu v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, a tedy jeho procesní nepoužitelností, považuje zdejší soud za nadbytečné vyjadřovat se k nutnosti překladu hlasové části tohoto záznamu do českého jazyka. Nelze se proto ani vyjadřovat k námitkám stěžovatele, který poukazem na obsah (dle názoru stěžovatele procesně nepoužitelného) audiovizuálního záznamu demonstruje, že skutková podstata se odehrála jinak, než bylo v průběhu správního řízení dokázáno. Stěžovatel totiž výslovně uvádí, že „ze záznamu současně zcela jednoznačně vyplývá, že řidič požadoval částku uvedenou na taxamtru – tedy 306 Kč“.

[25.] Stěžovatel dále namítá podjatost cestujících – svědků z důvodu jejich pracovněprávního vztahu k magistrátu. Toto tvrzení však v průběhu řízení nedoložil žádnými relevantními důkazy a je tedy založeno pouze na jeho domněnkách. Naopak, ze správního spisu vyplývá, že jak magistrát, tak i žalovaný, se jednotlivými důkazy, zabývali jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a vyvodili z nich dostatečně zdůvodněné závěry o skutkových okolnostech případu. Z pouhého faktu, že mezi Magistrátem a cestujícími provádějími kontrolní jízdu existoval pracovněprávní vztah, totiž ještě bez dalšího nelze usuzovat na jejich nevěrohodnost. Pokud by totiž soud akceptoval tento argument stěžovatele, znamenalo by to v konečném důsledku úplné znemožnění kontrol, prováděných správním orgánem, do jehož kompetence příslušná agenda spadá. V tomto kontextu považuje Nejvyšší správní soud tuto námitku za nedůvodnou (viz také rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS).

[26.] Stěžovatel má rovněž za to, že nebylo prokázáno, že částka 1200 Kč byla skutečně zaplacená. Dodává, že pokud souhlasil s částkou řečenou cestujícími po ukončení jízdy, pak je dost možné, že klientům nerozuměl, neboť jeho jazykové znalosti jsou omezené. Ze záznamu pak neplyne, kolik peněz bylo řidiči – stěžovateli předáno.

[27.] K tomuto tvrzení zdejší soud uvádí, že, i v případě, kdy by cestující předali řidiči částku jinou než na taxamtru uvedenou (tedy nikoliv 306 Kč, která byla dle stěžovatele na taxamtru), bylo jeho povinností částku převyšující požadovanou úhradu za provedenou jízdu cestujícím vrátit. Ačkoliv totiž skutečně nemusí být stěžovatel coby řidič taxislužby v konkrétním případě dostatečně jazykově vybaven, je zcela jisté, že rozezná hodnotu předaných bankovek a tedy i výši

provedené platby a je proto povinen i v případě „nedorozumění“ s cestujícími částku zaplacenou navíc vrátit. Nelze ostatně ani přehlédnout, že stěžovatel mohl údajnou skutečnou výši požadované částky prokázat bez důvodných pochybností již v průběhu kontroly následující po provedené jízdě předložením stvrzenky z taxametru, což však neučinil. Ani tuto stížnostní námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

[28.] Ostatně otázka předložení stvrzenky z taxametru za provedenou jízdu se prolíná celým správním řízením. Stěžovatel totiž nikdy během řízení dostatečně nezdůvodnil, proč tento naprosto zásadní důkaz nepředložil ihned při provedené kontrole, resp. bez zbytečného odkladu po ní, nýbrž až o několik měsíců později. Tvrzení o tom, „že mu byly známy případy, kdy řidiči ihned při kontrole na místě doklady předali, avšak ty se následně „ztratily“ a nebyly založeny do spisu“; a proto nechtěl stvrzenku pracovníkům magistrátu předat, stěžovatel nedoložil žádnými relevantními důkazy. Nadto, stěžovatel mohl z taxametru vytisknout kopii stvrzenky, kterou bylo možno kontrolnímu orgánu předat a v případě, že by se tato kopie „ztratila“, disponoval by stále originálem. Jeho jednání proto zdejší soud považuje za velmi nevěrohodné.

[29.] Shodně se správními orgány i s městským soudem je nucen i zdejší soud konstatovat, že věrohodnost tohoto důkazu byla jednáním stěžovatele souvisejícím s předložením tohoto důkazu značně snížena. Stvrzenka z taxametru by totiž skutečně mohla prokazovat, že byla částka na ní účtována za předmětnou jízdu, pokud by tento doklad stěžovatel poskytl správnímu orgánu ihned po provedené jízdě, kdy ještě lze vytisknout kopii stvrzenky z taxametru naposledy vytištěné. Stěžovatel se však nebyl schopen prokázat ani originálem, ani kopií tohoto zásadního důkazu. Je jisté nutno přisvědčit stěžovateli v tom směru, že je oprávněn navrhnout důkazy v průběhu celého řízení a zvolit si způsob své procesní obrany podle toho, jak uzná za vhodné. Při volbě této procesní obrany si však každý účastník správního řízení musí být vědom faktu, že způsob, jakým bude svá procesní práva uplatňovat, tedy např. kdy a jaké důkazy správnímu orgánu předloží, bude správním orgánem následně hodnocen v širších logických souvislostech s celým správním řízením a zjištěným skutkovým stavem.

[30.] K námitce stěžovatele, že je to správní orgán, kdo má za povinnost zjistit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí a že správní řízení je ovládáno principem presumpce nevinu, tedy že účastník řízení není povinen prokazovat svou nevinu, zdejší soud uvádí, že s tímto tvrzením stěžovatele nelze než nesouhlasit. Správní orgán nicméně v nyní řešeném případě dostal své povinnosti, když dostatečně prokázal porušení povinností stěžovatele v průběhu provedené jízdy použitím ostatních a v souladu se zákonem provedených důkazů. Stěžovatel měl ze zákona povinnost bez výzvy cestujících stvrzenku předložit. Právě nepředložení tohoto dokladu je skutkovou podstatou jiného správního deliktu, který byl prokázán a za který byl stěžovatel potrestán. V tomto případě tedy nebylo úkolem správního orgánu aktivně vyžadovat vydání stvrzenky, ale naopak právem, které stěžovatel mohl využít jako protidůkaz při dokazování skutkového stavu v průběhu kontroly po provedené jízdě.

V.II K námitce nepřiměřenosti uložené pokuty a úhradě nákladů správního řízení

[31.] Vzhledem k nedávné judikatuře zdejšího soudu nelze přisvědčit žalovanému, že při stanovení výše pokuty neměl správní orgán důvod přihlížet k osobním majetkovým poměrům stěžovatele. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133 je „správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty newádí“. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.

[32.] Z ustanovení § 35 zákona o silniční dopravě vyplývá, že správní orgán může uložit za porušení povinností obsažených v § 21 tohoto zákona pokutu až do výše 750 000 Kč. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení stěžovatel nepředložil žádné doklady, z nichž by mohl správní orgán uvažovat na osobní a majetkové poměry stěžovatele a ze správního řízení zjevně žádné obdobné informace, kterých by bylo možno se dovolávat ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům stěžovatel, nevyplývaly, stanovil v tomto případě správní orgán výši pokuty odhadem za použití dalších pomocných kritérií dle ustanovení § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Pokuta takto určená činí 51 000 Kč, což odpovídá méně než jedné desetíně (přibližně 7 %) zákonné sazby (přičemž v daném případě došlo k předražení ve výši 400 %).

[33.] V řízení před městským soudem stěžovatel ke své žalobě přiložil kopii daňového přiznání za rok 2006, ze kterého je patrné, že vykazoval daňovou ztrátu a požadoval moderaci uložené pokuty vzhledem k tomu, že „*vyměřená pokuta pro žalobce znamená zdrucující zásah do jeho života i jeho rodiny (...). Navíc odebráním průkazu žalobce přichází o možnost získávání finančních prostředků nejen na svou obživu, ale i na splacení správními orgány vyměřené pokuty. (...). Stanovené sankce tak mají jednoznačně likvidační charakter*“. Městský soud k tomu uvedl, že uvedené sankce nepovažuje za likvidační. Ostatně povinnost odebrat průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby vyplývá přímo ze zákona a pokuta byla vzhledem k závažnosti provinění řidiče uložena ve velmi nízké výši. Je třeba dodat, jak uvedl zdejší soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 As 9/2008 - 133, nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznámá, že by pokuta měla ztratit cokoli ze své účinnosti. „*Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě*“.

[34.] Dle názoru zdejšího soudu nevyplývá z tvrzení stěžovatele, ani z předložené kopie daňového přiznání (které navíc nenese razítko finančního úřadu a nelze tudíž bez dalšího prokázat, že se jedná o skutečně podané daňové přiznání za rok 2006), že by uložená opatření měla likvidační charakter a má proto za to, že správní orgány ani soud při zvažování výše pokuty nepochybili. Tvrzení o likvidačním charakteru uložené pokuty by totiž stěžovatel musel - za situace shora popsané nízké výši stanovené pokuty s ohledem na možné zákonné rozpětí - podpořit věrohodnou konzistentní argumentací a dalšími důkazy.

[35.] Stěžovatel provádí nesprávný právní výklad zákona o silniční dopravě, když namítá, že z tohoto zákona nevyplývá povinnost zahájit řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. V ustanovení § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě je uvedeno, že „*dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne dále o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby z důvodů podle odstavce 13; v tomto případě dopravní úřad průkaz o způsobilosti řidiče odebere na dobu dvou let*“. Citované ustanovení nedává v případě naplnění podmínek v něm obsažených prostor pro diskreci správního orgánu, zda zahájit či nezahájit řízení o odebrání průkazu a ani na jak dlouho dobu toto odebrání provést. Správnímu orgánu vyplývá ze zákona povinnost rozhodnout a odebrat průkaz na dva roky v případě, že byly naplněny znaky porušení zákona dle ustanovení § 21 odst. 13 zákona o silniční dopravě, k čemuž v případě stěžovatele skutečně došlo. Správní orgán tedy postupoval zcela v souladu se zákonem.

[36.] Vyplývá-li povinnost úhrady nákladů správního řízení a její výše z právních předpisů (v tomto případě z kogentního ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení), postačuje uvedení odkazu na tato ustanovení, tak jak je ve svém rozhodnutí provedl správní orgán a stěžovatelova námitka proti takovému způsobu odůvodnění výroku o nákladech správního řízení je proto nedůvodná.

V.III K námitce protiústavnosti regulace cen v taxislužbě

[37.] K opakované námitce stěžovatele o protiústavnosti regulace cen v taxislužbě se zdejší soud vyjádřil již v několika svých rozhodnutích (srov. např. rozsudek ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 123/2007 – 64, rozsudek ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, rozsudek ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, vše dostupné na www.nssoud.cz).

[38.] Argumentace stěžovatele je založena na tvrzení o údajném rozporu ustanovení § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“) s cenovou regulací provedenou vyhláškou o maximálních cenách. Podle stěžovatele může Magistrát přistoupit k regulaci pouze v případě, *kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace*. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je však taxislužba trhem služeb, který je (a to zejména v hlavním městě Praze) postižen silnou informační asymetrií (nedostatek informací zákazníků, jazyková bariéra, neznalost podmínek a celkového kontextu uživatelů služby), která ve svém důsledku vede k selhávání trhu a k omezení efektivní hospodářské soutěže. Tento trh tedy zcela jednoznačně odpovídá hypotéze obsažené v § 1 odst. 6 zákona o cenách.

[39.] K otázce možnosti regulace cen se vyjádřil v několika svých rozhodnutích Ústavní soud. Zejména je nutno zmínit nálezný sp. zn. Pl. ÚS 8/02 ze dne 20. 11. 2002, podle něhož *„cenová regulace sama o sobě nemůže být v demokratickém právním státě považována za neústavní.“* Přímou k regulaci cen v taxislužbě pak Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06 uvedl, že *„regulace provozování taxislužby je standardní ve všech vyspělých zemích, a naopak nepřítomnost této regulace by vedla jen k prohloubení negativních jevů, které jsou v této oblasti všeobecně známé, a jistě jsou známé i stěžovateli.“*

[40.] Protože Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl odchýlit od svého názoru i názoru Ústavního soudu vysloveného ve výše uvedených rozhodnutích, na která plně odkazuje, nezbyvá mu než i tuto námitku stěžovatele odmítnout jako nedůvodnou.

VI. Závěr

[41.] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[42.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu